

Būt ar sevi..

Date: 13 aprīlis, 2026 | **Author:** Kristīne Om Shanti

Cilvēks ne no kā tik ļoti nebaidās, kā no iekšējās tukšuma telpas, kuru var atklāt pats sevi izbrienot cauri sava prāta mudžekļiem. Taču tikai tur nonākot, cilvēka apziņā var notikt visbūtiskākā transformācija..

Mēs baidamies no nedomāšanas, trauksmes pazušanas un miera iestāšanās, jo trauksme un bailes ir kļuvušas par galvenajiem virzītājspēkiem. Cilvēkam ir bail apstāties, jo apstāšanās šodien asociējas ar neveiksmīgumu un trūkumu. Taču nav lielāka trūkuma par Gara vājumu un nav lielāka nelaime, kā dzīvot slēpjoties no sevis un dzīves.

Mēs visi savā būtībā esam "hormonālie narkomāni", visi meklējam veidus, kā apmierināt neapmierināto daļu sevi. Mēs neapzināti un apzināti pastāvīgi cenšamies celt hormonālo fonu uz augsta labsajūtas sliekšņa.

Kāds savu hormonālo līmeni nepārtraukti paceļ tiešā veidā "sēžot" uz narkotikām, cits izmanto tam alkoholu, vēl kāds dzīvo atkarībā no cukura un vispār – ēdiena. Kāds dzenas pēc aktīvā sporta iekšējā pacēluma un pēcgaršas. Cits slīkst citu dzīvju peripētijās caur seriāliem vai iluzori izdzīvo kāda tēla instagramma dzīvi. Vēl kāds ir pastāvīgu mērķu nospraušanas un rezultāta padzīšanās adrenalīna atkarībā. Kāds ir iekritis zināšanu vākšanas un krāšanas atkarībā, ticot, ka tas padara viņu vērtīgu. Kāds ir iekritis atkarībā no meditācijas lidojumiem vai kļuvis atkarīgs no vielām, kuras rada eiforiskus iekšējā ceļojuma stāvokļus.. piedēvējot to garīgumam. Cits kāds "sēž" uz apgaismības idejas un tic pašiedvesmas idejām, cik daudz ko redz no tā, ko neredz citi.

Nekur tālu nav arī atkarība no otra cilvēka, kas ļauj pilnībā izkust otrā un saplūst kā bērnībā ar māti.

Atkarība – tas ir starpnieks starp CILVĒKU un DZĪVI. Es nespēju sajust saikni, labsajūtu un drošības vai piepildījuma sajūtu pats caur sevi dzīvē, tamdēļ meklēju starpnieku, caur kuru rast labsajūtu savā ķermenī ...caur to "kaut ko", kas ieslēdz pozitīvās hormonālās izmaiņas ķermenī. Tad es spēju just pozitīvu saikni ar dzīvi..

Cilvēks nespēj nejusties saiknē, taču ir divi veidi, kā šo kontakta sajūtu sevi integrēt – atvērt vai rast iluzori.

Ja cilvēks spētu atvērties klātbūtnes sajūtai, kura viņu pavada vienmēr un visur, viņš pārstātu dzīvot iluzorā trūkuma-piepildījuma realitātē... Cilvēks pārstātu meklēt mākslīgos laimes aizmetņus, lai pastāvīgi apdullinātu sevi ar labsajūtu.

Tās visas ir prāta spēles, kura vada hormonālo sistēmu un rada fonu, kurai cilvēks nepārtraukti kalpo. Un tā uz apli. Līdz ir drosme nonākt līdz klusumam..

Cilvēks dara visu iespējamo, lai pēc iespējas ātrākā veidā gūtu apmierinājumu, lai pastāvīgi uzturētu sevi īslaicīgā labsajūtā un atkal meklētu nākamo devu.

Source:<https://omshanti.life/but-ar-sevi/>

Kristine OmShanti - B?t ar sevi..

Taču paredzēts ir ka katrs indivīds caur sevi...bez starpnieka, bufera un atkarības... iemācās izveidot dziļu saikni ar visu vienoto.

Ne visiem tas izdodas. Tāpēc ir tik daudz atkarību, ka cilvēks pastāvīgi meklē iekšējo piepildījumu nevis pats sevī, bet cenšas to nokompensēt caur objektiem un idejām, kurām pieķeras, pie kurām pieķeras kā glābējriņķa.

Visums ir ieprogrammējis kā iemigšanu, tā pamošanos..

Kristīne Pabērza